

ב"ה

טו בשבט חג לרצונות

"חשק נטיעת אילנות נובע מחפץ הטבת הדורות הבאים, המובלט בתקפו בעץ החרוב" (מגד ירחים, מאמרי ראי"ה)

כמה אומללה היא הריאליות, בשעה שהיא מתגדרת בעצמה, ורוצה להינתק לגמרי מההארה הרוחנית הנפשית... לא תוכל לעשות פרי להשפיע על אחרים, וביותר על הדורות הבאים ממהותה. המגמה הנצחית החיה בקרבנו, תכריחנו בשביל כך להיות חושקים אל התוכן האידיאלי, ולא תתן לנו מנוחה בריאליות מוגבלת ויבשה (שמונה קבצים)

ריש מילין – הרב קוק

א.ב.

א.ב. הנושא המולידי, המחולל את התולדות, מקושר עם שורש אבה, שהוא שורש הרצון. שורש הרצון ביסודו הוא לא הרצון לחיות, להיות, אלא הרצון להחיות, להוות. זהו עומק הנקודה של רצון החיים, של צביון עמדת היש. כשהרצון מתעלה, כשהוא פושט את גשמיותו, את גבולו ואת פרטיותו, נשאר הוא בתכונתו המאירה, המקסמת, בתכונה המלאה עדינות ונעימת קודש, והוא הרצון להוות, לחולל, להרבות חיים וישות. ולהפך במעמק הרצון, בתחתיתו, ברשמי החיים שאינם זזים גם מהגוייה

אורות הקודש :

. יצרא דעריות יוכל ללפף את האדם יותר עמוק מהשורש של קישור החיים שלו עצמו, מפני שהוא נעוץ בנטיית המשך החיים של הדורות כולם. ולעומת זה בקדושה יכולים לעלות על ידי קדושת הברית למדרגת דוגמא של צדיק בכל הדורות. שני לזה הוא ענין חמדת גזל, שהרכוש הוא גם כן מעמיד על רגליו את הדורות בתור ירושה, שאהבת הקנין הרעה, תוכל להשפיל מאד, והטובה שבקדושה תוכל לעלות למרומי החיים ועליוניותם.

אורות הקודש א :

"כל מחשבה אידיאלית, הפועלת בחיים, מחוברת היא מהרכבה של שכל ורגש. השכל הוא מועט בכמותו ומרובה באיכותו, והוא יסוד הנשמה של האידיאל, ההולך ונמשך, חורז את החוט של החיים. הרגש הוא הגוף, שבו מתלבש תמיד האידיאל השכלי, להסבירו לכח החיים הפועל. ברבות הימים יאבד הרגש את ערכו, יתישן ויזדקן, ולא יוסיף תת את כחו. אבל זיק התמצית השכלית שבו, אם אך הוא איתן וטהור, לא ייעף ולא יזדקן. האמת קימת לעד, וממקורה תשלח פלגים להשקות טל חיים, להחיות ענפים חדשים, ועצים רעננים, אשר יצמחו בצורת רגש חדש, מלא כח עלומים, אשר ימלא את המקום של הרגש, אשר נפל מזקנה. כן הולכים הם חליפות החיים והמות בעולם הרגש. והחיים

המוחלטים של השכל הטהור תמיד הם מחיים ומוליכים דור חדש, אחרי כלות הישן. מאורעות האבל, שפלות ידים של הדהמה ואיננות, הכל נמצא במערכת הרגש. רגש כי זקן, כי חדל מהיות לו כח פועל, יפלו עמו כל הרוחות, אשר נתמכו בו ונתמלאו אור חיים לרגליו. המחנה הפועל ישאר דומם ונבהל. אל חזיון של השארת הנפש לא יוכל כל כך מהר לעלות, לדעת כי זיק התמצית השכלית, אשר חיה את האידיאל ההרגשי. חי וקיים הוא. כמו שאין התנחומים של השארת הנפש ותחית המתים מרפאים מיד את פצע המות, אשר פצע בלב נפשות דבקות בקרבת בשר ורוח. אבל סוף כל סוף מהר יעבור רוח חדש, וישלם נחומים, הזיק השכלי יצא ממחבואו. יהיה לאור ולהצלה, יעמיד חיל גדול של רגשות חדשים. אזורי אונים. וגם ימיהם חוצצו. עדי יפקדו. ויפנו מקום לחיל חדש, אבל משך החיים ילך תמיד במסלתו המובטחת."